

[Oluf Pedersen.]

med ringe forståelse af virkeligheden blev kaldt „Fremtidens Danmark“. Det var netop den del af socialdemokratiets program, der blev undtaget af vælgerne. Når det derefter blev taget op ved sidste efterårs forlig, videreført i foråret og nu yderligere skal udbygges, går jeg ud fra, at der er en plan med det. Det er vel tanken, at statsministeren dermed vil sikre sig og den venstre-konservative regering et langt liv, for det ville jo være besynderligt, om socialdemokratiet ville være så ondsindet at fælde en regering, der fører socialistisk politik. Jeg tror forøvrigt, at den højtærede statsminister nok er en durkdreven politiker, men at han alligevel kan brænde sig. Naturligvis er det rigtigt, at så længe socialdemokraterne vil nøjes med at få det led i deres program om statsfinansiering og høje skatter praktiseret, kan det gå, men det er dog tvivlsomt, om man derfor vil sælge det, der må være det afgørende for en arbejderbevægelse, sikringen af frihed og ligeret, sikringen af det fulde udbytte for den arbejdende befolkning. Derfor vil det ikke overraske mig, om der en skønne dag sker et sammenbrud af ministeriet Eriksen-Kraft på den måde, at socialdemokratiet ikke længere vil opretholde regeringen, men lader den falde. Som en gammel socialdemokrat Villy Andersen sagde sidste onsdag som ordfører for en deputation, der var herinde: vi har simpelthen ikke råd til at lege med længere. Socialdemokraterne kunne passende tage lære af det og overlade til venstre og de konservative at drive den politik, der består i at lave told, bunden opsparing og al den anden arbejderfjendske politik; det ville være en god løsning. Den dag socialdemokratiet vil være med til at bygge et folkets Danmark på frihed og ligeret, da er det sket.

Lad mig så sige tilsidst: det haster. Den skattepolitik, der drives i dag, kan ikke fortsætte. Man tilsidesætter endog grundloven i sit skattejag. For det første giver grundloven adgang til udskrivning af skat til dækning for statens udgifter; det er som en nødret. Men der er ingen hjemmel i grundloven til at udskrive skat for at sænke borgernes velstand, for at bringe købekraften ned. Nu er dette problem for så vidt klaret derved, at når den højtærede finansminister øger skatterne, stiger også de offentlige udgifter, således at der ikke er blevet noget overskud, men hele beløbet er medgået som følge af den stigning, skatterne har forvoldt. For det andet er der ingen hjemmel i grundloven til at udskrive skat til indbetaling på

bunden konto; skat kan kun udskrives til dækning af statens udgifter og ikke for at muliggøre udlån af Marshallpenge. For det tredje har vi set, at den højtærede finansminister ganske uden lovhjæmmel har afkrævet rederne 15 mill. kr. Man kan mene om rimeligheden af dette bidrag fra rederne, hvad man vil, men rigsdagen er forpligtet til ikke alene at holde grundloven, men også at kræve, at den overholdes af regeringen, herunder af den højtærede finansminister. Jeg mener, at det, der her er sket, er kulminationen af den højtærede finansministers virke, og mon det ikke dermed vil være slut?

Formanden: Jeg gør opmærksom på, at det blandt andet af hensyn til referatet er nødvendigt, at forretningsordenens regler med hensyn til anvendelse af citater følges.

Alfred Jensen: Ved behandlingen af forslag af lignende art i foregående rigsdags-samlinger har mit parti givet udtryk for sin stilling til anvendelsen af de penge, der kommer ind som følge af gaveydelse. Vi har været tilhængere af, at den hjælp, som skulle ydes for genopbygningens skyld, skulle anvendes fuldtud til genopbygningen. Både i 1949 og 1950 fandt vi, at der var brug for, at der blev stillet flere midler til rådighed for beskæftigelses fremme, end der var forslag om, og flere midler, end der fremkom fra privat og statslig side iøvrigt. Hvad der gjaldt for tidligere perioder, gælder også i dag. Vi har den opfattelse, at der må stilles flere midler til rådighed for beskæftigelsen, end tilfældet er for øjeblikket. Derfor kan vi naturligvis hilses med en vis tilfredshed, at det foreslås, at der stilles over et par hundrede millioner kroner til rådighed til fremme af beskæftigelsen.

Jeg er ikke helt tilfreds med forslaget. Jeg kan dog ikke gå så vidt som det ærede medlem hr. Oluf Pedersen, der slet ikke fandt noget godt i det. Jeg finder, at der er det gode i det, at man erkender, at der må stilles store beløb til rådighed. Når vi ikke kan tilslutte os forslaget, er det, fordi der er enkeltheder i det, som vi ikke kan godkende, og fordi vi synes, at der også er mangler ved det. For det første kan vi ikke godkende, at der foretages en afskrivning på statens reguleringskonto i første omgang på 290 mill. kr., og jeg ved ikke, hvilke beløb der bliver tale om senere hen. Jeg har tidligere gjort opmærksom på, at vi ikke var tilhængere af en sådan afskrivning. Jeg finder ikke, at det, der er sket, siden vi talte om sagen sidst, har ændret noget som helst i stillingen eller gjort det rimeligt, at vi